

Arrest

**nr. 51 761 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 15 juni 2009.

Op 16 juni 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 16 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 8 april 2010 stelt verzoekster beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster bij arrest nr. 46 305 van 13 juli 2010.

Op 19 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 september 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten W. M. (...)

geboren te N.(...), op (in) 01.04.1978

en van nationaliteit te zijn : Kenya

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.09.2010

Overwegende dat betrokkene op 16.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16.03.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.07.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 06.09.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene een attest aanbrengt waarin vermeld staat dat betrokkene in het Kirgiti Medical centre zou gewerkt hebben en omwille van problemen haar werk zou stopgezet hebben; dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; dit document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende haar eerste asielprocedure kan weerleggen; betrokkene een attest aanbrengt betreffende het overlijden van G. T.(...); ook dit document een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene geen informatie verschaft over wie deze persoon is en waarom hij werd vermoord; betrokkene tijdens haar vorige asielprocedure bovendien geen melding heeft gemaakt van het incident die in dit document beschreven wordt; dit document bovendien niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende haar vorige asielaanvraag kan weerleggen; de DHL-enveloppe die betrokkene aanbrengt louter aantoonde dat ze post zou ontvangen hebben uit Kenya; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op die is afgeleid uit artikel 51/8, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Aangezien uit het onderzoek van het beroep zoals verder uiteengezet in het arrest, blijkt dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het annulatieberoep dient te worden verworpen, is er geen noodzaak om op deze exceptie in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu heeft DVZ de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet kan een nieuwe asielaanvraag geweigerd worden om in overweging te worden genomen indien geen nieuwe elementen worden aangebracht. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de bedoeling van deze bepaling erin gelegen is herhaalde asielaanvragen op basis van dezelfde elementen de pas af te snijden. Asielaanvragen op basis van gegevens die als nieuw kunnen worden beschouwd dienen

evenwel de normale weg te volgen. Zij zullen eerst beoordeeld worden in de ontvankelijkheidsfase en eventueel nadien in de gegrondheidsfase.

Verzoekster voert aan dat de nieuwe documenten die zij aanbracht de volgende zijn: een attest waarin vermeld staat dat verzoekster in het Kirgiti Medical centre gewerkt heeft en omwille van haar problemen het werk heeft stopgezet en een attest betreffende het overlijden van G. T.. Deze documenten zijn wel degelijk een nieuwe elementen zoals voorgeschreven door de Wet van 15 december 1980. Door te stellen dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en niet in staat zijn de conclusie omtrent haar vorige asielaanvraag te weerleggen, heeft de verwerende partij deze documenten reeds geanalyseerd en in overweging genomen, waardoor zij geen toepassing meer kon maken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er had met andere woorden een beslissing dienen genomen te worden op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de nieuw aangebrachte documenten een gesolliciteerd karakter hebben en geen ander licht werpen op de vorige beslissing.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kent aan de Minister of zijn gemachtigde een appreciatiebevoegdheid toe die zich beperkt tot het nieuw karakter van de aangevoerde gegevens. Het komt hem op grond van die wetsbepaling enkel toe na te gaan of de nieuw aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu blijkt dat verzoekster naar recente documenten verwijst. Deze documenten werden aan verzoekster per post opgestuurd. Verzoekster ontving deze brief slechts nadat de eerste asielaanvraag reeds werd afgesloten.

DVZ heeft geweigerd deze documenten in overweging te nemen omdat de nieuw aangebrachte documenten een gesolliciteerd karakter vertonen en geen ander licht werpen op de vorige beslissing.

Zodoende heeft DVZ zich er niet toe beperkt het nieuw karakter van de neergelegde documenten te beoordelen, doch integendeel de waarde van de nieuwe documenten in het licht van de vorige genomen beslissing beoordeeld.

Aldus heeft DVZ de nieuwe documenten wel degelijk in overweging genomen en kon er bijgevolg geen toepassing meer worden gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is niet wettig met reden omkleed.”

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het enig middel van verzoekster niet ontvankelijk is daar verzoekster voor het door haar aangevoerde motiveringsgebrek geen wetsbepaling als geschonden aanduidt. De loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” beantwoordt volgens verwerende partij niet aan het begrip “middelen”, waarbij verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Verwerende partij is bijgevolg van oordeel dat het middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Daarenboven duidt verwerende partij erop dat verzoekster in haar middel kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing en niet op haar uitdrukking, zodat de kritiek van verzoekster niet pertinent kan zijn binnen een middel gesteund op een wet “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Louter subsidiair en in antwoord op de concrete kritiek van verzoekster merkt verwerende partij op dat uit de

motivering van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen. Bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, duidt verwerende partij erop dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel naar voor heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris zorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het begrip “nieuwe gegevens”, stelt verwerende partij dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing en dat het nieuw karakter van de door verzoekster aangebrachte stukken terdege werd beoordeeld. Verwerende partij stelt dat het enig middel van verzoekster niet kan worden aangenomen en acht het niet ernstig.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat zij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoekster verder in haar middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet wettig is en de bijkomende elementen die door verzoekster werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

4.4. Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, met name een attest van het Kirigiti Medical Centre waaruit blijkt dat zij er heeft gewerkt, doch haar werkzaamheden heeft moeten stopzetten omwille van haar problemen en een attest betreffende het overlijden van de heer G.T., met wie zij samenleefde. Verzoekster is van mening dat verwerende partij zich er bij de stelling dat vernoemde documenten een gesolliciteerd karakter hebben en niet van aard zijn de conclusies betreffende haar eerste asielaanvraag te weerleggen, niet toe heeft beperkt het nieuwe karakter van de door haar voorgelegde stukken te beoordelen. Verzoekster stelt dat verwerende partij daarentegen de waarde van de nieuwe documenten in het licht van de vorige genomen beslissing heeft beoordeeld en deze stukken bijgevolg reeds heeft geanalyseerd en in overweging genomen. Bijgevolg kon verwerende partij volgens verzoekster geen toepassing meer maken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft aan dat verwerende partij een beslissing diende te nemen op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van het Kirigiti Medical Centre waaruit blijkt dat zij er heeft gewerkt, doch haar werkzaamheden heeft moeten stopzetten omwille van haar problemen en een attest betreffende het overlijden van de heer G.T., met wie zij samenleefde, alsmede de enveloppe van verzending hiervan, weliswaar 'nieuw' kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag zelf het volgende stelt: *"Ik heb begrepen van mijn advocaat dat ik afgewezen werd omdat ik niet genoeg documenten kon voorleggen in verband met mijn problemen in Kenya. Ik heb dan contact opgenomen met sister R. (...) en gevraagd om documenten op te sturen die kunnen aantonen dat mijn verhaal klopt"* en *"(...)tijdens het gesprek heb ik gevraagd of het reeds veilig was voor mij om terug naar Kenya te keren. Ze zei dat ik nog niet kon terugkeren omdat dezelfde mensen nog steeds naar het ziekenhuis komen op zoek naar mij"*. Verzoekster baseert zich ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van haar eerste asielrelaas te bewijzen. Over deze nieuwe feiten werd reeds geoordeeld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Bijgevolg kon verwerende partij terecht concluderen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel

51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoekster erop duidt dat zij verwijst naar recente documenten, dat deze documenten haar per post werden opgestuurd en dat zij deze brief slechts heeft ontvangen nadat haar eerste asielaanvraag werd afgesloten, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken, niet aangetoond wordt dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteenzet waarom zij deze documenten niet eerder naar voor had kunnen brengen, of op welke wijze deze documenten nieuwe elementen zouden uitmaken. Verzoekster maakt bij haar betoog aldus niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht noch dat de door haar voorgelegde stukken verkeerd werden geïnterpreteerd door verwerende partij. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielpcedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen. Het begrip nieuwe gegevens heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad duidt er vooreerst op dat verzoekster terecht opmerkt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De Raad wijst er verder op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. Bovendien acht de Raad het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door verzoekster voorgelegde stukken een gesolliciteerd karakter hebben en niet van aard zijn om de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad betreffende verzoeksters eerste asielaanvraag te weerleggen, niet kennelijk onredelijk. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij stelt als zou de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn uitgeput. Aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en verzoekster niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze artikel 52 van de Vreemdelingenwet *in casu* toepassing zou kunnen vinden of zou zijn miskend.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoont dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht die verwerende partij geringschat heeft of waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door haar aangebrachte elementen niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET